

έλευθερος καὶ δὲν θὰ ήδύνατο νὰ ἐπενεργῇ ἐπὶ τὴν φύσιν διαρκῶς ἐν τῇ ἀπείρῳ δυνάμει του; Ἀλλὰ τοιοῦτον Θεὸν ἔξιον τῆς λατρείας Τυμῶν, Θεὸν κατώτερον τῆς οὐσίας τοῦ πεπερασμένου κόσμου, οὐ προσκυνοῦμεν ἡμεῖς οὐδὲ λατρεύομεν. Ὁ Θεός ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῇ πάντα δσα ἡθέλησεν ὁ Κύριος ἐποίησε· διότι οὐδεὶς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεός ἡμῶν. Αὐτὸς ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος. Ἐσται λοιπὸν τὸ ὄνομα Αὐτοῦ εὐλογημένον εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τοιοῦτον εἶναι τὸ θαῦμα· εἶναι διὰ τοῦτο καὶ κατὰ τὴν φύσιν τοῦ Θεοῦ καὶ κατὰ τὴν ιδέαν τῆς δημιουργίας, οὔτε περὶ φύσιν οὔτε ἐναντίον τῆς φύσεως· ορθότατα ἀρά λέγει καὶ τις σοφὸς ὅτι τὰ θαύματα ἐπὶ τῆς γῆς εἶναι φύσις ἐν τῷ οὐρανῷ.

(Ἀκολουθεῖ).

ΜΟΝΟΣ ΒΕΤΟΣ.

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ.

Ο «Άνεξάρτητος» (The independent), ἐφημερίς ἐκδιδομένη ἐν Νέαχ Τύρκη, ἐδημοσίευσεν ἐν τῷ ὑπὸ ἀριθμὸν 5367 φύλλῳ αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον Βιβλικαὶ ἀρχεῖα μικρὸν ἔκθεσιν τῶν ἔργασιῶν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνατολικῆς Ἐταιρείας ὑπὸ του καθηγητοῦ Δ. Γ. Λύον (D. G. Lyon Th. D.). Ἐκ τῆς πραγματείας ταύτης, ἀποσταλείσης ἐν καιρῷ τῷ φίλῳ κ. Δ. Μυστακίδῃ ὑπὸ τοῦ ἀλλοτε συμφοιτητοῦ αὐτοῦ Dr. W. Edouards ἐν Ἀμερικῇ διατρίβοντος νῦν, καὶ

εὐμενῶς ἡμῖν παραχωρηθείσης ἀποσπῶμεν τὰ ἔξις ἐνδιαφέροντα:

Η ἑτησία τῷ 1894 συνέλευσις τῆς Ἀγερικανικῆς Ἀνατολικῆς ἐταιρείας συνεκροτήθη ἐν τῷ ἐν Νέαχ Τύρκη Κολλεγίῳ μ. 61 αἰς ἀπὸ τῆς 17) 29 — 19) 31 Μαρτίου ὑπὸ τὴν προεδρείαν τοῦ κ. Δ. Σ. Γκίλμαν.

Τὸ σπουδαιότερον ἵσως μέρος τῆς συνελεύσεως ταύτης ὑπῆρξεν ἡ παμφήρει ἀποδεκτὴ γενομένη πρότασις, δι' ἣς τὸ Διεθνές Συνέδριον τῶν Ἀσιανολόγων, ὅπερ τὴν 3 προσεχοῦς σεπτεμβρίου (ν. ἡμ.) συνέρχεται ἐν Γενεύῃ, προσεκαλεῖται νὰ συνέλθῃ τὸ 1897 ἐν Ἀμερικῇ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἀμερικανικῆς Ἀνατολικῆς Ἐταιρείας.

Ἐν ἄλλοις κατὰ τὴν συνέλευσιν ταύτην ἀνεγνώσθη καὶ τηλεγράφημα τοῦ καθηγητοῦ Τ. Φ. Γράιτ, ἐπιτίμου διὰ τὴν Ἀμερικὴν γραγματέως τῆς τῶν Πχλαιστινῶν Ἐρευνῶν Ἐταιρίας, ἀγγέλλον ὅτι ἡ ὁθωμανικὴ κυβέρνησις ἐπέτρεψε τῇ Ἐταιρείᾳ νὰ διεξαγάγῃ ἀνακοπάδας ἐν Περσιδίῳ εἰς τὸν Ιεροσολύμοις ἐπὶ διετίαν. Η σπουδαιότης τῆς ἀδείας ταύτης τοσούτῳ μείζων τυγχάνει, τοσούτῳ δὲ πλείστα ἐκ τῶν ἀνακοπάδων τούτων ἀναμένονται ἀποτελέσματα, δοσφέ ἐξ οὐδεμιᾶς ἄλλης πηγῆς δύναται ὁ τῆς βιβλίου ἐρευνητὴς νὰ ἐλπίσῃ τοσούτην διευκρίνησιν σκοτεινῶν σημείων, ὅσον ἐξ ἀνακοπάδων ἐν Πχλαιστίνῃ. Ο καθηγητὴς Γράιτ, ὅστις παρίστατο κατὰ τὰς προγενεστέρας συνεδρίας τῆς συνελεύσεως, ἐπεδείχατο φωτογραφικὴν εἰκόνα ἀναγλύφου χάρτου τῆς Πχλαιστίνης, διαστάσεως 7 4 ποδ. περίπου, ἀρτίως συντελεσθέντος ὑπὸ τοῦ κ. Γεωργίου "Αρμστρογκ" διὰ τὴν ἐταιρείαν τῶν Πχλαιστινῶν Ἐρευνῶν.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΔΙΑΛΕΞΙΣ.

Τὸ Σταυροδρόμιον εἴπερ ποτε νῦν, εἶνε κενὸν κατοίκων, οὐ μόνον ἔνεκα τοῦ θέρους, ὡς συμβαίνει πάντοτε, ἀλλὰ καὶ ἔνεκα τῶν σεισμῶν, οἵτινες οὐκ ὀλίγας οἰκογενείας ἀκούσκεις εἰς τὸν μαχαιρικὸν Βόσπορον προτάσκεν. Καὶ δύως μεθ' ὅλα ταῦτα ὑπάρχει τις κίνησις, καὶ καθ' ἐκάστην ἐσπέραν πρὸ τοῦ δείπνου ὑπάρχουσιν, οἱ θαυμῶντας τοῦ κήπου τῶν Μνηματακίων, οἵτινες προσέρχονται καὶ ἀκροῦνται τῆς μουσικῆς τοῦ κ. Lange, τῆς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ὀλίγον ὑπολειπομένης τῆς κατὰ τὸ παρελθόν, ἀγνωστὸν τίσιν ἔνεκα λόγοις. Λειτουργοῦσι δὲ ἐν Σταυροδρομίῳ δύο θέατρα: τὸ τοῦ κήπου Μνηματακίων, ἐνῷ δὲ θίασος τοῦ κ. Λαζαρπρώνα ἐκτελεῖ διάφορα μελοδράματα μετὰ πολλῶν ἐπαναλήψεων καὶ τὸ τῆς Όμονοίσας, ἐνῷ δὲ ιταλικὸς θίασος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Φραντζίνη ἐκτελεῖ διάφορα μελοδράματα τοῦ γαλλικοῦ, ιταλικοῦ καὶ φραντζίνης δραματολογίου, ἐν μέσῳ συρροής κόσμου, διότι ὁ θίασος οὗτος, ὡς καὶ ἐν τῇ Δραματικῇ Τυμῶν

Ἐπιθεωρήσει ἐν τῷ προτέρῳ φύλλῳ εἴπομεν, εἶνε καλλιστα κατηρτισμένος καὶ ἐπιτυγχάνει καὶ διότι τέρπει πάντας.

Οὕτω τὸ Σταυροδρόμιον, μεθ' ὅλην τὴν ἐγκατάλειψιν αὐτοῦ, παρουσιάζει κίνησιν, ἣν οὐδὲν τῶν ἄλλων μερῶν τῆς βασιλίδος ταύτης τῶν πόλεων παρουσιάζει. Ο Βόσπορος, δὲ ἀνά μαλιστα, καὶ περ πεπληρωμένος, εἶνε ἀλλοθάς μονότονος. Μόλις ἐν ταῖς τελευταῖς ταύταις ἡμέραις παρουσιάσθη ποιά τις κίνησις ἔνεκα τῆς ἕορτῆς τοῦ κ. Αλαχερεδῆ καὶ τῆς ὑπὲρ τῶν σεισμοπλήκτων συναυλίας τῆς διοργάνωθείσης ἐν τῷ Summer Palace ἐν Θεραπείοις. Ἐκδρουμάτι τίνες γίγνονται εἰς διάφορα μέρη τοῦ Βόσπορου, εἰς τὰ μέρη γαγγεῖα, εἰς τοὺς ἀστατικοὺς λόρους καὶ ἀλλαχοῦ, ἀλλὰ ταῦτα πάντα μονοτονία διαδέχεται καὶ πολλοὶ ἀναμυητήσκονται τοῦ Σταυροδρομίου.

Περὶ τῶν νήσων οὐδεὶς δύναται νὰ γείνῃ λόγος, διότι αὖται πράγματι ἥρημάθησαν, ιδίᾳ δὲ Χάλκη. Η Πρίγκηπος μετὰ τὰς πρώτας ἐντυπώσεις προειλκυσέ τινας οἰκογενείας, ἀλλὰ διηγήστας καὶ ἐν τῷ καρφενίῳ τῆς ἀποβάθρας παρουσιάζεται κόσμος τις, διτις ἔχει τὴν ἀτυχίαν ν' ἀκούῃ παραδόξον τίνα μουσικήν, ἣν ἀποροῦμεν πῶς ἀνέγεται καὶ δὲν ἀποτελλεῖ εἰς κόρακας.

Απὸ τοῦ μέσου δὲ τοῦ ἀρξαμένου μηνὸς φαίνεται ὅτι πολλαὶ οἰκογένειαι θὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ Σταυροδρόμιον, ὅπερ βεβαίως

Μεγάλην ἐπιστημονικὴν σημασίαν ἔκέπτητο δῆλωσις τοῦ κ. Τάλμποτ Γουλιέλμου περὶ τῶν ἐν τοῖς ἑρεπίοις τοῦ Νιφφέρ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Βαβυλῶνι ἀνασκαφῶν. Ὁ κ. Χαΐνης (ὅστις ἐγρημάτισε καὶ καθηγητής ἐν τῷ ἐν Βενετίῳ τοῦ Βοσπόρου Ροθερτείῳ Γυμνασίῳ ἐπὶ τινα χρόνον Σ. Σ. E.) ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτος ἔξηκολούθει τὸ ἔργον, οὗτονος πρότερον κατέρξατο ὁ κ. Πήταρς, κατὰ τὸ πρώτον δὲ ἔξηκηνον ἔξηγαγεν ἀπὸ τῶν ἐρειπίων 8000 ἐνεπιγράφων πηλίνων πινακίδων καὶ ἀποσπασμάτων, ὡς καὶ πλεῖστα ἄλλα ἀντικείμενα. Τὸ μᾶλλον ἀξιοσημειώτον ἔστιν δὲ ὁ κ. Χαΐνης ἔσκαψε κάτωθεν τῶν ἐπιφανειῶν τῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς Σαργάων τοῦ Α' (3800 π. X.) ἐρειπίων καὶ ἀνεύρεν ἐπιγράφας ἐν τῷ βαθυτέρῳ τούτῳ στρώματι. Τούτου ἔνεκα πιθαγόρης ὥδη φάνεται δὲ τὸ θάλαττον μεταξὺ τῶν ἀποκαλύψεων πολλῷ προγενεστέρας περιόδου περὶ τῆς βαθυτάτης οὐδὲν εἰδεῖν. Ὁ κ. Γουλλιάμς καὶ ὁ διδάκτωρ Γουάρδ ἀπένειμαν τὸν ὄφειλόμενον ἔπαινον εἰς τὰς ἀφιλοκερδεῖς ἐνεργείας τοῦ κ. Χαΐνης ἐν ταῖς ἐν Νιφφέρ ἐπιχειρήσεσιν αὐτοῦ ἐν μέσῳ πολλῶν δυσχερειῶν καὶ ὑπὸ θερμοκρασίαν ἀνερχομένην ἔστιν δὲ εἰς 1180 ἐν τῇ σκιᾷ (Φαρανάτ:).

Τεσσαράκοντα ἔγγραφα ὑπεβλήθησαν κατὰ τὴν ἔκθεσιν ταύτην, ἀριερούμενα τὸ πλεῖστον εἰς τὰ σημετικὰ καὶ ἰδοευρωπαῖκα ζητήματα, καίτοι ἔνια αὐτῶν οὐδεμίναν ἀπολύτως ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὰ θέματα ταῦτα ὡς τὸ ὑπὸ τοῦ ἐκ Πρινστώνης καθηγητοῦ Φρόθιγκαμ (Frothingham): Περὶ τῆς ἐπιρροῆς τῆς χριστιανικῆς Ἀνατολῆς καὶ τοῦ βυζαντινοῦ πολιτισμοῦ ἐν Ἰταλίᾳ κατὰ τὰ πρώτα ἔτη τοῦ Μεσαίωνος, τὸ ὑπὸ τοῦ ἐκ Φιλαδελφείας διδάκτορος Μπρίντων

τότε θὰ προσλάβῃ τερπνότεραν ὅψιν καὶ τότε λίστας θὰ ἔλθωσι καὶ αἱ αἰωνίως περιμενόμεναι αἰοῖδοι τοῦ θάσου τοῦ κ. Λαζαρόπουνα καὶ θ' ἀποφασίσῃ οὗτος νὰ παύσῃ συγχά πυκνὰ ἀναβίβαζαν ἐπὶ τῆς σκηνῆς *Faust-Traviata, Traviata-Eaust*.

Οὐδεὶς λόγος ἐγένετο ἐν ταῖς γραμμαῖς ταύταις περὶ τοῦ κήπου Ταξιεμίου. Ὁ κῆπος οὗτος ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τῶν σεισμῶν, ὅτε ἀληθῆς ὑπῆρχεν ἐν αὐτῷ σκηνοπηγίᾳ, φαίνεται ἔγκατα λειδειμένος παρὰ τὴν λαμπρὰν θέαν, ἢν παρέχει τῷ ἐπισκεπτομένῳ αὐτόν. Ὁ εἰσερχόμενος εἰς αὐτὸν ὀλίγους περιπατητὰς βλέπει, ἐνῷ ἐξ ἄλλου διακρίνει πανταχοῦ ἐρήμωσιν πρασιάς. Νομίζει τις ὅτι ἀνεσκάψῃ, ἢ δὲ εὑρίσκεται ἐν κάμπῳ καὶ οὐχὶ ἐν κήπῳ περιπάτου.

Ἀναγράψαντος ἡδη τὸν θάνατον Ἐλλήνος λογίσου σπένδομεν δάκρυ ἐπὶ τοῦ ἄρτι ἀνοιγέντος τάφου γλυκέος παιτητοῦ τῆς Γαλλίας τῶν τοῦ Charles-Marie Leconte de Lisle γεννηθέντος κατὰ τὸ 1818. Ὁ παιητὴς οὗτος, ὃς τις ἐλογίζετο καὶ διάδοχος τοῦ συμπαθοῦ; André Chénier. Λάτρις τοῦ Ὄμηρου, τοῦ Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ τῶν ἄλλων τῆς ἀρχαιότητος ποιητῶν, ἐξ αὐτῶν ἐνεπένετο ἐπιστημονικὴν παιητὴς τῆς αἰσχυλίου τριλογίας τῶν *Epirrώνων* καὶ *Poines antique* καὶ *Poésies barbars*. Τῷ ἔτοι δὲ τῆς ἐκδόσεως τῶν παιημάτων τούτων, ἦτοι κατὰ τὸ ἔτος

(Brinton): Περὶ τῶν φυσιολογικῶν συναφειῶν γλωσσο-λογικῶν τινων ριζῶν, τὸ τοῦ ἐκ Νέας Υόρκης διδάκτορος Γουάρδ (Dr W. H. Ward): Περὶ χιττιτικῶν σφραγίδων καὶ τὸ τοῦ ἐξ Ιλλινοίας σεβ. Σ. Πίετ (Rev. S. D. Peet): Περὶ συνεπαφῆς τῆς ἀνατολικῆς ἀκτῆς τῆς Ασίας μετὰ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς Ἀμερικῆς ἐν προϊστορικῇ ἐποχῇ.

Ἐκ τῶν ἰδοευρωπαϊκῶν πραγματειῶν αἱ δώδεκα ἀφιεροῦνται εἰς τὴν σανσκριτικὴν καὶ τὰ συναφῆ θέματα, τέσσαρες εἰς τὴν περσικὴν, μία εἰς τὴν ἐλληνικὴν καὶ μία εἰς γενικά. Ἰδιαιτέρας ὅμως μνεῖς ἀξιαίνειναι ἡ ὑπὸ τοῦ ἐκ Νιού-Χάζεν καθηγητοῦ Γ. Δ. Χουίτνεη (prof. W. D. whitney) ἀπε τὸ ποτελούσα νεωτάτην κριτικὴν ὑπὸ τῶν Ιανών καὶ Τιλάκ (Jacobi καὶ Tilak) πρὸς ἀναγωγὴν τῆς Ριγ-Βέδας εἰς τὸ 4000 π. X. Οἱ δύο οὗτοι ἀρχαιοδίφαι, ἀνεξαρτήτως ἀπ' ἄλληλαν ἔργαζόμενοι, ἀνευρίσκουσιν ἐν τοῖς ἀστρονομικοῖς διδομένοις τῆς Ριγ-Βέδας μαρτυρίας τῆς, ἢν ἀξιούσι, μεγάλης ἀρχαιότητος. Ο καθηγητὴς Χουίτνεη βεβαιοῦσι δὲ τὸ ὑπὸ τῶν ἀρχαιοδιφῶν ἔκεινων παρεχομένη ἐργητεία τῶν ἐν λόγῳ χωρίων δὲν εἶναι ἡ μόνη δυνατή, εἶναι δὲ καὶ ἐσφαλμένη· ἀν δέ ἡτο ἀκριβεῖς, τὰ ἀπ' αὐτῆς ἔχαχθεντα συμπεράσματα δὲν εἶναι πειστικά. Οἱ ἀρχαιοι: Ἰνδοὶ δὲν ἔφροντιζον πολὺ περὶ ἀκριβοῦς ἐκφράσεως τῶν χρονολογιῶν καὶ τῶν φυινομένων, ἐφ' ὃ δὲν πρέπει νὰ βασίζωμεν ἐπὶ τούτων ἐπιστημονικὰ συμπεράσματα. Πρὸς δὲ τὸ ἐν ἴσχυτι ἀστρονομικὸν σύστημα δὲν ἡτο ἐπιχώριον, ἀλλὰ παρείσακτον, ἐκ Βαβυλωνίας πιθανῶς προελθόν, ἐλευθέρα δὲ ἐγίνετο χρῆσις τούτου κατὰ τὴν ἐπὶ τῶν ἰδικῶν ιδεῶν ἐφαρμογὴν ἀυτοῦ.

Τὴν ἐμφαντικὴν ὅμως ταύτην ἀπέρνησιν τοῦ κύρους

1862, ἐποίησατο ἔναρξιν τῆς ἐκδόσεως τῶν μεταφράσεων αὐτοῦ Ἐλλήνων ποιητῶν διὰ τῆς μεταφράσεως τοῦ Θεοκρίτου, φ. ἡ-κολούθησε τῷ 1867, ἡ τῆς Ιλιάδος, τῷ 1868 ἡ τοῦ Ησιόδου καὶ τῶν δρφικῶν ὕμνων, τῷ 1870 ἡ τῆς Ὀδύσσειας, τῷ 1873 ἡ τοῦ Ὁρατίου, τῷ 1877, ἡ τοῦ Σοφοκλέους καὶ τῷ 1885 ἡ τοῦ Εὔριπίδου. Ὁ Leconte de Lisle ἤκολούθησεν ἐν τῇ μεταφράσει αἰνεῖν κατὰ γράμμα τὸ ἔλληνιν κείμενον, ἔργαφ δὲ τὰ κύρια ὄντων καὶ τὰ ἀρχαία τὰ ἐλληνικὴ ἀναγνώσκονται, οὕτω Αγαμέμον, Akhilleus, Orestis, Klytaimnestra, τοῦτο δὲ κατεκρίθη ὑπὸ πολλῶν καὶ συνετέλεσε νὰ παροραθῇ ἡ ἀξία τοῦ μεταφράστου τούτου. Τὰ ποιήματα αὐτοῦ εἰσὶ πάμπολλα.

* * *

Ἐξοχος γερμανὸς ἔλληνιστῆς δ. H. Brunn ἀπεβίωσε ἥρτι καὶ τὰ ἔλληνικὰ γράμματα, ιδίᾳ ἡ ἔλληνικὴ ἀρχαιολογία, θρηνοῦσι ἐπὶ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ, διετέλει δὲ ὅν καθηγητής ἐν τῷ πανεπιστημίῳ τοῦ Μονάχου. Τὰ κυριώτατα τῶν συγγραμμάτων αὐτοῦ εἰσίν: Ἰστορία τῶν ἔλληνων καλλιτεχνῶν, ἐκδόθεν δὲ τὸ 1853-9, Ἰστορία τῆς ἔλληνικῆς πλάστικῆς, ἐκδόθεν τὸ δεύτερον τὸ 1870, Μεθολογία τῆς τέχνης, αἱ Ελναρι τοῦ Παρθε-

τῶν συμπερχεμένων τῶν Ἰακώβη καὶ Τιλάκι ἐκ μέρους τοῦ καθηγητοῦ Χοτίτενκ διημφισθήτησεν ὁ ἐκ Βελτιμόρης καθηγητής Μπλουψφίηλδ ὑποδείξαντος ὅτι δὲν ὑπέρχει μία ἀλλὰ πολλαὶ ἀποδείξεις εἰς ἐπίρρωσιν τῆς ἀνακαλύψεως τῶν ἀνωτέρων ἀρχαιοδι- φῶν, ἔγουσται πᾶσαι εἰς συμπέρασμα σχεδὸν ἀνακό- φευκτον.

Ἐκτὸς τῆς πραγματείας τοῦ κ. Χουίτνεν ἐνδια- φέρουσα ἡτο καὶ ἡ τοῦ ἐκ Νέας Υόρκης διδάκτορος Γουώρδ «Περὶ τῆς ταξιθετήσεως τῶν ἀνατολικῶν κυ- λινδρῶν, διαχέουσα νέον φῶς ἐπὶ σκοτεινοῦ ζητήματος» μέλλουσα δὲ νὰ τύχῃ μεγάλης ὑποδοχῆς ὑπὸ τῶν φρουρῶν τῶν μουσείων, ἐν οἷς ὑπέρχουσι τουσῦτα ἀν- τικείμενα. Αἱ ἀρχαῖαι σφραγίδες πολλὰ ἔχουσι νὰ δι- δίξωσιν ἡμῖς ἀναφορικῶς πρὸς τὴν ιστορίαν, τέχνην καὶ θρησκείαν, τοιχύτη δὲ κατέταξι, οἷαν ἡ ἐν λό- γῳ πραγματεία ὑποδείκνυται, μεγάλως ὑποβοηθεῖ τὴν μελέτην.

Τὸ ἐνδιαφέρον διήγειρε μεγάλως ὑπόμνημα τοῦ ἐκ Βελτιμόρης καθηγητοῦ Παύλου Χάουπτ (Paul Haupt) περὶ τῶν ποταμῶν τοῦ παραδείσου. Ο καθηγητής Χάουπτ, ὡς ἀρετηρίαν λαμβάνων τὸ δῆτι ὁ συγγρα- φεὺς τῆς Γενέσεως 2 : 10 - 14 εἶχεν εἰδικὸν τμῆμα ὑπ' ὄψιν, τὴν δριτετικὴν τοποθεσίαν τοῦ ὅποιου ἐπε- θύμει νὰ δεῖξῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ, συντα- τίζων τὸ Κούς μετὰ τῆς Αιθιοπίας (καὶ κατὰ συνέ- πεικαν τὸν ποταμὸν Γιών μετὰ τοῦ Νείλου) καὶ τὴν χώραν Χαβιὲλά μετὰ τῆς Νοτίου Ἀρχείας (κατὰ τὰς τελευταῖς ἔρευνας τοῦ Ἐδουάρδου Γλάζερ) ισχυρί- ζετο δῆτι ὁ περικός κόλπος καὶ ἡ Ἐρυθρὰ θάλασσα ἔδει νὰ ληφθῶσιν ὡς μέρος τοῦ ὑπολειπομένου ἀγνώ- στου ποταμοῦ Ηισών. Τὸ τελευταῖον τοῦτο σημείον

τῶν, ἔκδοθεν τὸ 1874. Ἐν πᾶσι τοῖς συγγράμμασι τούτοις διαπρέπει ἐπὶ παρατηρητικότητι καὶ καλλιτεχνικῇ ἐμπνεύσει.

* * *

Ἐπέτης τῆς 1 Ιουνίου ἀπεβίωσεν ἐν Βερολίνῳ νεαρὸς, τριά- κοντα καὶ τεσσάρων ἑτῶν, σκαπανεὺς τῆς ἀρχαιολογίας ὁ Max Weigel, βοηθὸς ὑποδιευθυντῆς ἐν τῷ ἔθνολογικῷ Μουσείῳ τοῦ Βερολίνου, ὃς τις οὐ πρὸ πολλοῦ ἦλθεν εἰς Ἀνατολὴν ἐπισκεψά- μενος καὶ τὴν Ἑλλάδα. Κατὰ δὲ τὰς πέρσας γενοκένας ἀνασκα- φῆς ἐν Τροίᾳ ἀντεπροσώπευσε τὸ Μουσεῖον τοῦ Βερολίνου. Ἰδίᾳ τελευταῖον ἔργολεπτο περὶ τὴν ἀγγειοπλαστικὴν τῆς ἀρχαιότη- τος, περὶ ἡς ἐποιήσατο τινὰς δημοσιεύσεις, προδιήθετο δὲ καὶ ἀλλας νὰ ποιήσηται.

* * *

Πρὸ μηνὸς περίπου ἔξεδθη ἐν Βενετίᾳ ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἔλ- ληνος λογίου κ. Κωνστ. Σάθα δὲ Ζ' τόμος τῆς Μεσαιωνικῆς Βεδλοθήρης. Ἐν αὐτῷ δὲ κ. Σάθας δημοσιεύει τὸ πρῶτον ἐκ χειρογράφου ἀνεκδότου «Ἀνανύμων σύνοψιν χρονικήν, ἡς προτάσ- σει μακρὰ ιστορικὰ προλεγόμενα, ἐν οἷς πραγματεύεται τὸ θέμα περὶ τῆς παλῆς μεταξὺ Βυζαντίων καὶ Ἑλλήνων ἡ Ἑλλαδικῶν ἢ μᾶλλον τῆς Ἐκκλησίας ὡς θεραπανῆς τῶν βυζαντινῶν αὐτο-

ἀπετέλει τὸν ἐν τοῖς προτεινομένοις συνταυτισμοῖς νεωτερισμόν. Κατ' αὐτὰ ἡ Ἐδέν θὰ ἔκειτο ἐν τῷ τρή- ουτι τῆς Κασπίας θαλάσσης. 'Απ' αὐτῆς ρέουσι τέσ- σαρες ποταμοὶ, ὃ δὲ βιβλικὸς συγγραφεὺς ἐν τῇ ἀπα- ριθμήσει αὐτῶν ἀρχεται ἀπὸ τοῦ ἀνατολικωτάτου ἡ Ηισών, ὃστις συνεχίζεται ἐν τῷ Περσικῷ κόλπῳ καὶ τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ. Είτα ἀναφέρει τὸν δεύτερον ἡ Γιών, οὗτινος συνέχειαν καὶ τέλος ἀποτελεῖ ὁ Νεί- λος· κατόπιν ἔπονται ὁ Τίγρης καὶ Βύραχτης. Τὸ σχέ- διον τούτο καθίστησι περιττὴν τὴν τοῦ Ηισών καὶ Γιών διάθεσιν δι' ἀγνώστου γῆς, τοῦθ' ὅπερ φαίνεται ὡς ἀποτελοῦν σοβαρὰν ἀντίρροσιν.

Τοισῦται ἐγένοντο αἱ ἀνακοινώσεις τῆς ὡς ἀνω- εῖρσται ἑταρείας, ἀνακοινώσεις πολὺ τὸ ἐνδιαφέρον παρουσιάζουσαι καὶ καταδεικνύουσαι σοβαρὰς με- λέτας περὶ τῶν ἀνατολικῶν ἡπαγμάτων πέραν τοῦ 'Ατλαντικοῦ.

κρατόφων κατὰ τῶν Ἑλλήνων ὡς καὶ τὸ θέμα περὶ τῆς πα- μεταξὺ Ρώμης καὶ Βυζαντίου

* * *

Ἄρτι ἔξεδθη νέον ἔργον τοῦ Émile Zola ἐπιγραφόμενον Lourdes, ἐν ᾧ πρόκειται περὶ τῶν προσκυνητῶν τῆς θαυματουρ- γοῦ παρὰ τοῖς Δυτικοῖς Παναγίας τῆς Lourdes, πόλεως ἐπὶ τῶν Πυρηναίων. Ἐν τοῖς μεταβαίνοντι πρὸς θεραπέαν εἰς τὸ θαυματουργὸν σπήλαιον καταλέγεται καὶ τὶς νεᾶνις φθισική, ἡς ἔρχεται ἀλλας τὶς ἐπίστης εἰς Lourdes μεταβαίνων. 'Αλλ' ἡ νεᾶνις τυχοῦσα τῆς θεραπείας αὐτῆς τῇ χάριτι τῆς Παναγίας ἀφιεροῦσα αὐτῇ καὶ οὐδόλως στρέφει τὸ βλέμμα τῷ ἐρῶντι, ὃστις ἐπίση- ἐπανέρχεται εἰς τὸν πρότερον αὐτοῦ βίον.

Τὸ ἔργον κρίνεται οὐχὶ ἐπιτυχές.